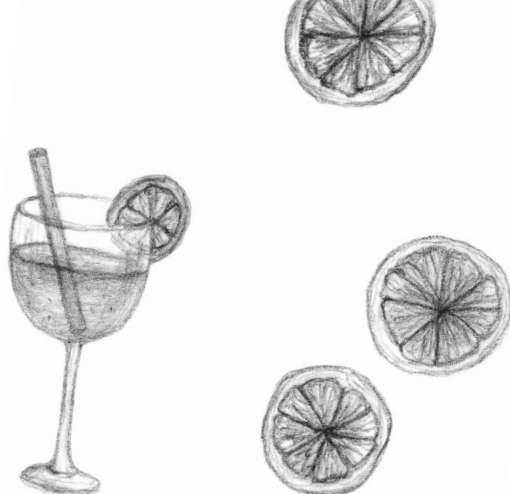

TŘÍDNÍ SRAZ

„Máš krásný šaty,“ štouchá do mě Jiřina. Ani práce kadeřnice nepřišla vniveč a já jsem tak mohla vyrazit do velkoměsta s dobrým pocitem. Jízdu autobusem všem pasažérům zpestřila podnapilá žena důchodového věku. Nějak se nemohla smířit s informací, že jízdné podražilo o dvě koruny. Vykřikovala směrem k řidiči, že se na to ještě podívá, a pak předstírala, že s někým dlouze telefonuje. Nejspíš s ministrem spravedlnosti.

Po třech zastávkách nasupeně vystoupila. Další cesta se tak stala nudnou a nezajímavou. Kdysi jsem po téhle trase každý den jezdila spolu s dalšími studenty na střední školu. Stávalo se, že doma na učení nějak nezbýval čas. Mnoho z nás tak spoléhalo na dohánění učiva v ranním autobuse. Jaké bývalo naše rozhořčení, když řidič při výjezdu ze zastávky zhasl světla.

„Ty jó..., zase na to nevidím,“ ozývalo se ze zadních řad. Zhasínací úchylku měl jeden a ten samý řidič, takže brzy nemohlo být pochyb o jeho pořouchlosti.

To pak bylo o nervy a já se modlívala svojí zvláštní vymyšlenou modlitbu, ač jsem převážně ateista.

Vracím se do reality. Za chvíli vystupuji. Vyhlížím známou tvář.

Jiřka mě vyzvedává na autobusové zastávce. Jedině s ní jsem v pravidelnějším kontaktu i po maturitě. Spolu jsme si navzájem držely palce při svatbě i při všech našich porodech.

„Kde máš vlastně kluky?“ vyzvídám cestou k restauraci. Manželství jí sice moc nevyšlo, ale synky má povedené. Někdy až moc.

„Přijedou k večeru. Jsou na výletě s tatínkem. Mladšího kuli ferdu chtějí do zítřka tchyně s tchánem a staršího pohlídá ex ještě přes noc. Řekni mi, kdy jsem naposledy někde byla?“ vznáší kamarádka řečnickou otázku.

„To už ani nevím,“ odpovídám podle předpokladu.

V předzahrádce pod slunečníky poznávám známé tváře.

„Á, kuřačky stále kouří a nekuřačky začaly,“ povykuji a objímám se s předvojem. V podniku je také hlahol, což není v přítomnosti tolika žen nic divného. Svatopluk má pro takový druh rachotu trefný příměr – jako když kopneš do kurníku...

Připadá mi, že jsme se rozešly před měsícem. Nikdo se výrazně nezměnil. Asi polovina osazenstva zůstala v oboru, který vystudovala. Část spolužaček pověsila učitelování na hřebík vlivem inkluze či ochabujících nervů a ten zbytek zkrátka našel zalíbení v jiných profesích. Máme tedy mezi sebou například policistku, řidičku autobusu, nemocničního klauna nebo záchranářku. Stoly jsou obložené nejen jídlem a pitím, ale i několika fotoalby, což působí v dnešní době spíš jako kuriozita. Vzájemně si chválíme děti i manželky. Dojídáme objednanou pizzu. Kvůli feferonkám mě pálí celá pusa. Přitom vím, že si nemám objednávat ostrá jídla. Na jedné z dovolených jsem si vybrala v jídelníčku Rumcajsův talíř. Mělo jít o lehce pikantní pokrm. Po třech soustech jsem zrudla a z očí mi stříkaly slzy větší než v animovaném filmu. Od té doby si mě Svatopluk dobírá, když přemýšlím, že si dám něco pálivého.